

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—

Ἑτησία . . φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος . . . > 4,50

Ἑξάμηνος . . > 5,50

Τρίμηνος . . . > 2,50

Τρίμηνος . . > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτῶρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Αὐγούστου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 36

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὁ ναύτης ἐξακολούθησε:

— Δὲν ἔρχεσθε νὰ δοκιμάσετε λιγάνι τὴν πιρόγα μου; Πρέπει πρῶτα νὰ ἰδοῦμε, ἂν μᾶς χωρῇ καὶ τοὺς πέντε.

— Ὅτι μᾶς χωρεῖ εἶνε βέβαιον, εἶπε ὁ Σπίλεττ· ἄλλο ζήτημα ὅμως ἂν μᾶς σηκώνῃ.

Πραγματικῶς, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ δοκιμὴ. Ὁ Πέγκροφ ἔφερε τὴν πιρόγα σ' ἓνα στενὸ πέλαγμα, ἀνάμεσα σὲ κάτι βράχους καὶ ἀπὸ καὶ οἱ ἄποικοι μπόρεσαν νὰ ἐπιβιβασθοῦν.

Τὴν στιγμὴν ποὺ ἔμπαιναν, ὁ Νάβ ἐφώνηξε:

— Μὰ κάνε νερὶ τὸ καράδι σου, Πέγκροφ!

— Δὲν εἶνε τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης. Ἔτσι θὰ κάνῃ λιγάνι, ὡς ποὺ νὰ μου σκέψῃ τὸ ξύλον καὶ νὰ σφίξῃ. Σε δύο μέρες, οὔτε στάλα νεροῦ δὲν θὰ μπορῇ νὰ εἰσχωρήσῃ. Ἐμπρός!

Κι' ὁ Πέγκροφ, ἀφοῦ τοὺς πῆρε ὅλους μέσα, τράβηξε στάνοιτά. Ὁ καιρὸς ἦταν θυμωμένος, ἡ θάλασσα γαλήνια σὰ λίμνη καὶ ἡ πιρόγα μπόρουσε νὰ πλῆθῃ μὲ κάθε ἀσφάλεια, σὰ νὰ κολοιθοῦσε τὸ ἥσυχο ρεῦμα τῆς Εὐχαριστίας.

Ἀπὸ τὰ δύο κουπιά, ὁ Νάβ ἐπῆρε τὸ ἓνα, ὁ Χάρμπερτ τὸ ἄλλο, καὶ ὁ Πέγκροφ κάθησε στὴν πῶρα, γιὰ νὰ διευθύνῃ μὲ τὸ τιμόνι.

Πέρασαν ἔτσι τὸ κανάλι καὶ ἐφθάσαν στὴ μεσημβρινὴ ἀκρὴ τοῦ μικροῦ νησιού. Φυσσοῦσε ἐλαφρότατον μαϊστράλι, ποὺ δὲν ἐσήκωνε κύματα οὔτε ἐστὶ

κανάλι, οὔτε στάνοι καὶ πέλαγος. Εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ὡς μισὸ μίλλι ἀπὸ τὴν ἀκτὴ καὶ μπόρουσαν νὰ βλέπουν ὁλόκληρον τὸν Φραγκλῖνον.

Ἀπὸ καὶ, ὁ Πέγκροφ γύρισε πρὸς τὸ στόμιον τῆς Εὐχαριστίας καὶ ἄρχισε νὰ πλῆθῃ κοντὰ στὴν ἀκτὴ, ποὺ ἐστρωγγύλευε καὶ ἔκρυβε ὅλη τὴ βαλτώδη πεδιάδα τῶν Ταδόνων. Οἱ ἄποικοι ἀποφάσισαν νὰ φθάσουν ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ

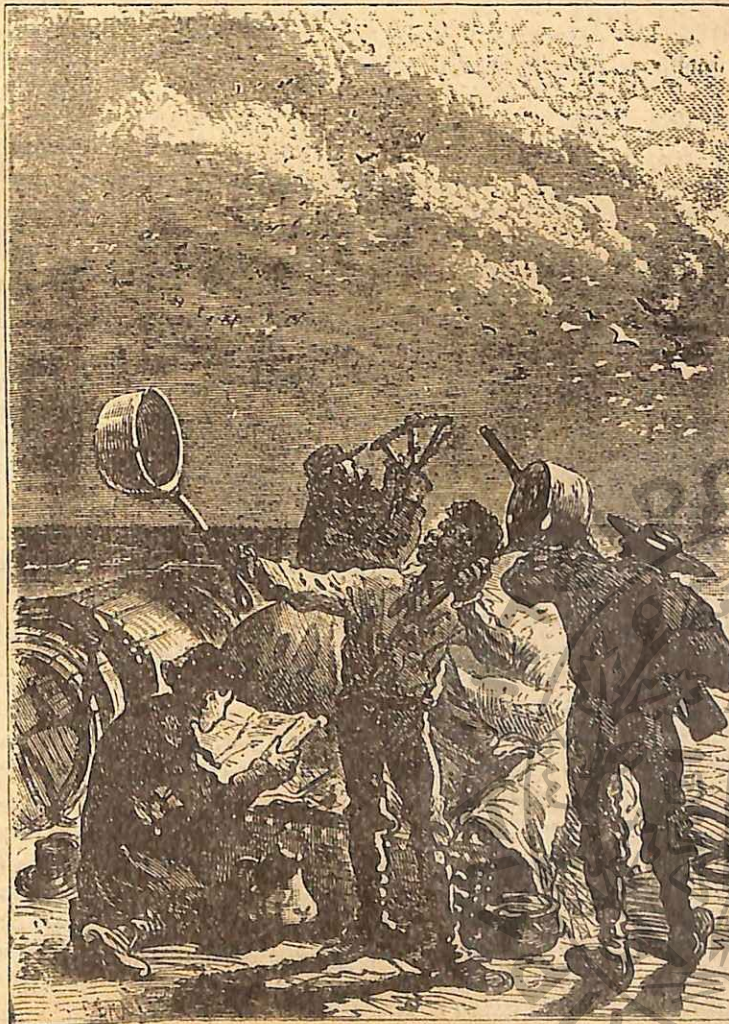
τόξου—τρία μίλλια σχεδὸν ἀπὸ τὸ στόμιον τῆς Εὐχαριστίας,—γιὰ νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὡς πέρα στὸ Ἀητονόχι.

Ἡ πιρόγα ἀκολουθοῦσε πάντα τὴν ἀκρογιαλιά, ἀλλὰ σὲ ἀπόστασι ἑκατὸν ὀργυιῶν, γιὰ νὰ πορεύῃ τοὺς πολυαριθμοὺς ἐκεῖ σκοπέλους, ποὺ ἡ θάλασσα, μὲ τὴν παλίσροια, ἄρχιζε νὰ τοὺς σκεπάζῃ. Ὁ γρανίτινος τοῖχος ὁλοένα χαμηλώνει καὶ στὸ τέλος ἦταν ἓνα συσώρευμα ὀγκολίθων, μὲ ἄγρια ὄψι, πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ παραπέτασμα ἐκεῖνο ποὺ ἐσχημάτιζε τὸ ὄροπέδιο τῆς Τερψιθέας. Θὰ ἔλεγεσ ὅτι Τιτᾶνες καὶ Γίγαντες εἶχαν ξεφορτώσῃ ἐκεῖ τὰ πελώρια κάρρα τοὺς, γεμάτα πέτρες. Καὶ καμμιά βλάστησι ἐς ὅλο αὐτὸ τὸ μέρος. Ἡ πρασινάδα σταματοῦσε ἀπότομα στὸ δάσος, ποὺ ἀπεῖχε δύο σχεδὸν μίλλια.

Ἡ πιρόγα, ποὺ τὴν ἐσπρωγχαν τὰ δύο τῆς κουπιά, προχωροῦσε χωρὶς δυσκολία. Τοὺς σήκωνε ὅλους καλά. Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, μὲ τὸ καρπὸν ἐν ἑνὶ χερί καὶ μὲ τὸ μολύβι στὸ ἄλλο, ἐσχεδιάζε τὴν ἀκτὴ. Ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Νάβ συνωμοτοῦσαν γιὰ τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ νησιού, ποὺ πρῶτῃ φορᾷ τὼν ὄλεπαν ἔτσι μπροστά τοὺς.

Ὅσο κατέβαινε ἡ πιρόγα πρὸς τὰ μεσημβρινά, τὰ δύο ἀκρωτήρια τῆς Σιαγόνος, σὰ νὰ μετατοπίζοντο, ἔκλειναν στενώτερα τὸν ὅρμον τῆς ἑνώσεως. Ὁ Κύρος Σμιθ ἐκπύταζε χωρὶς νὰ μιλῇ καὶ ἀπὸ τὴν δυσπιστίαν ποὺ μαρτυροῦσε τὸ βλέμμα του, ἐφαίνετο, ὅτι ἡ χώρα ἐκεῖνη τοῦ ἦταν πάντα περίεργη, παράξενη.

Ἦστερ' ἀπὸ ἀκτοπλοία τριῶν τετάρτων, ἡ πιρόγα ἐ-

•Τί δὲ; καὶ δὲν εἶχε τὸ κιβώτιον!... (Σελ. 286, στ. γ'.)

φθασε στην άκρη του τόξου κι' ο Πέγκροφ έτοιμάζετο να την παρακάμψει, όταν έξαφνα ο Χάρμπερτ σηκώθηκε και, δείχνων ένα μαύρο πρόγραμμα, είπε:

— Τ' είν' εκείνο κει — πέρα στην άμμουδιά;

— Όλα τα μάτια γύρισαν προς το μέρος που έδειχνε το παιδί.

— Άλλήθεια, είπε ο Γεδεών Σπίλεττ, κάτι είνε κει — πέρα.

— Α! έφώναξε ο Πέγκροφ: ξέρετε τί είνε;

— Τί;

— Βαρέλια! βαρέλια που μπορεί να είνε και γεμάτα!

— Πλησίασε, Πέγκροφ! είπε ο Κύρος Σμιθ.

Με λίγες κουπιές, ή πιρόγκα άραξε 'ς ένα μικρούτσικο κόλπο κι' οι άποικοι βγήκαν στην άμμουδιά.

Ο Πέγκροφ δεν έκανε λάθος. Δυο βαρέλια ήταν εκεί — χάρμυ, μισογυμμένα στην άμμο, άλλα δεμένα στερεά μ' ένα μεγάλο κιβώτιο. Φαίνεται ότι αυτό το κιβώτιο, υποδοσασζόμενο από τα βαρέλια, όπως ένας άμάνθητος κολυμπητής από φούσκες, μπορούσε να στέκεται και να πλέη στην επιφάνεια, ως τη στιγμή που ή θάλασσα τώρριζε έξω στην άμμουδιά.

— Έγινε λοιπόν κανένα ναυάγιο 'ς αυτό το μέρος του νησιού; ρώτησε ο Χάρμπερτ.

— Δεν υπάρχει άμφιβολία, άποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Και τί να έχη μέσα αυτή ή σεντούκια; ρώτησε με δικαία άνυπομονησία ο ναύτης. Είνε κλειστή και δεν έχουμε με τί να την ανοίξουμε. Δε βαριέσαι! με πέτρες!

Κι' ο ναύτης, σηκώντας μια βαρεία πέτρα, ήταν έτοιμος να σπάση μια πλευρά του κιβωτίου, όταν ο μηχανικός τον έμπόδισε.

— Πέγκροφ, του είπε, κράτησε την ύπομονή σου μια ώρα ακόμα.

— Μά γινιτί, κύριε Σμιθ! ρώτησε ο ναύτης. Δεν συλλογίζεσθε λοιπόν, ότι εδώ μέσα μπορεί να υπάρχει ό,τι μās λείπει;

— Ναί, άποκρίθηκε ο μηχανικός, μα δεν είνε κρύμα να σπάσουμε αυτό το κιβώτιο, που μπορεί να μās χρησιμεύσει; Καλλίτερα να το μεταφέρουμε στο Γρανίτινο Παλάτι και να το ανοίξουμε εκεί με τα εργαλείά μας, χωρίς να σπάση. Είνε, βλέπεις, καμωμένο για να πλέη. Κι' όπως έπλευσε ως εδώ, μπορεί να πλεύσει κι' ως το στόμιο του ποταμού.

— Έχετε δίκιο, κύριε Σμιθ! Κ' εγώ είχα άδικο. Μα δεν κρατιέται κανείς εύκολα σε τέτοιες στιγμές!

Η γνώμη του μηχανικού ήταν φρόνιμη. Πραγματικώς, ή πιρόγκα δεν θα μπορούσε να σηκώσει τα πράγματα, που θα ήταν βέβαια κλεισμένα στο βαρύ εκείνο κιβώτιο, όπως έφαινετο από τα δυο άδεια βαρέλια που το «βόηθούσαν». Καλ-

λίτερα λοιπόν όλκωναν να το ρυμουλκήσουν έτσι ως την άκρη του Γρανιτινού Παλατιού.

Και τώρα, πώς βρέθηκε κει κι' από που να ήλθε το λείψανο αυτό κάποιου βέβαια ναυαγίου; Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του κύτταζαν προσεκτικά γύρω τους, και στην ξηρά και στη θάλασσα. Άλλα κανένα άλλο συντρίμμι δεν είδαν πούθενά. Ο Χάρμπερτ κι' ο Νάβ άνέδθηκαν 'ς ένα βράχο. Ο δριζών ήταν επίσης έρημος. Δεν έφαινετο ούτε βπόρι ούτε καράβι.

Και όμως είχε γίνη ναυάγιο, δεν χωρούσε άμφιβολία. Ίσως μάλιστα το περιστατικό αυτό είχε σχέση με το άλλο εκείνο του σκαγιού. Μήπως οι ναυαγοί βγήκαν σε κανέν' άλλο μέρος του νησιού; Μήπως εύρισκοντο ακόμα εκεί; Το μόνο που μπορούσαν να συμπεράνουν οι άποικοι, είνε ότι οι ξένοι εκείνοι δεν θα ήταν άσφαλώς Μαλάις πειραταί, γιατί το κιβώτιό τους ήταν ή άμερικανική ή εύρωπαϊκή προελεύσεως.

Σωστό μ πα ο υ λ ο , μακρύ πέντε πόδια και πλατύ τρία, καμωμένο από δρύ, κλεισμένο στην έντέλεια και σκεπασμένο με χοντρό πετσό, που το κρατούσαν καρφιά μπροτζίνα. Τα δυο μάλλα βαρέλια, βουλωμένα έρημικώς, — άδειανά όμως, όπως μαρτυρούσε ο ήχος που άφιναν όταν τα κτυπούσες, — ήταν δεμένα στα πλευρά του κιβωτίου με χοντρά σχοινιά, που είχαν όλο «κόμπους ναυτικούς». Διετηρείτο σε πολύ καλή κατάσταση, γιατί δεν είχε πέσει σε κανένα βράχο, άλλα στη μαλακή άμμουδιά. Έδελαν μάλιστα, άμα παρατηρούσες καλά, ότι δεν είχε μείνη πολύ ούτε στη θάλασσα, ούτε 'ς εκείνο το μέρος της ξηράς. Τα νέρχ δεν θα είχαν εισχωρήσει στο κιβώτιο και τα πράγματα που είχε μέσα, θα ήταν άπείρακτα.

Χωρίς άλλο, το κιβώτιο αυτό θα ρίχτηκε στη θάλασσα από κάποιο πλοίο που κινδύνευε. Οι επιβάτες του θα είχαν την έλπίδα ότι θα έδιναν στο νησί: είχαν λοιπόν αλαφρώσει το κιβώτιο με τα βαρέλια, για να μη βουλιάξει, άλλα να φθάσει κι' αυτό, πλεύοντας, στο άρογιάλι, όπου θα το εύρισκαν ύστερα.

— Θα ρυμουλκήσουμε αυτό το λείψανο ως το Γρανίτινο Παλάτι, είπε ο μηχανικός, και θα ιδούμε τί έχει μέσα. Έπειτα, αν βρούμε στο νησί τους ναυαγούς, θα το παραδώσουμε 'ς όποιον άνήκει' αν όμως δεν βρούμε κανένα...

— Θα το κρατήσουμε μεϊς! έφώναξε ο Πέγκροφ. Μά τί νάχη άρά γε μέσα, τί νάχη...

Η θάλασσα, άνεδιώνοντας όλοένα με την παλίσροια, επλησίαζε το κιβώτιο, που σε λίγο θα τώπιανε. Έν' από τα σχοινιά των βαρελιών λυθήκε λίγο και μ' αυτό ή συσκευή όλη δέθηκε στην πιρόγκα που θα τη ρυμουλκούσε. Έπειτα, ο Νάβ κι' ο

Πέγκροφ έσκαψαν με τα κουπιά τους την άμμο, για να διευκολύνουν την μετατόπισι του κιβωτίου και σε λίγο ή πιρόγκα άρχισε να το ρυμουλκή... Δεν ήταν πολύ εύκολο, γιατί τα βαρέλια μάλιστα κρατούσαν στην επιφάνεια το βαρύ κασσόνι, που από στιγμή σε στιγμή κινδύνευε να λυθί και να βουλιάξει. Εύτυχώς, οι εόβοι του Πέγκροφ δεν έπραγματοποιήθηκαν. Ξναπέρασαν την άκρη εκείνη, που την έδάπτισαν 'Ακρωτήρι του Ναυαγίου. Κι' από τον ίδιο δρόμο, ύστερ' από μιάμιτο ώρα, οι άποικοι άρχισαν μπροστά στο Γρανίτινο Παλάτι.

Εκεί πιρόγκα και κιβώτιο σύρθηκαν στην άμμουδιά κι' όταν σε λίγο ή θάλασσα τρανήγηκε, έμειναν 'ς έδαφος στεγνό. Ο Νάβ είχε φέρη εργαλεία, για νάνοίξουν το κιβώτιο, χωρίς να το καταστρέψουν. Κι' ή άνυπομονησία του Πέγκροφ όλοένα μεγάλωνε.

Έλυσαν πρώτα τα δυο βαρέλια, που καθώς ήταν σε καλή κατάσταση, μπορούσαν κι' αυτά να χρησιμεύσουν. Έπειτα έδίσταν της κλειδαριές μ' ένα σίδερο και το σκέπασμα σηκώθηκε.

Είδαν τότε, ότι το κιβώτιο είχε από μέσα και δεύτερο περικάλυμμα από τσίγκο, για να προφυλάγονται δέβαια τα πράγματα που περιείχε, από κάθε ύγρασία.

— Διάβολε! έφώναξε ο Πέγκροφ: μήν έχει μέσα κονσέρβες;

— Έλπίζω όχι, άποκρίθηκε ο ρεπόρτερ.

— Μακάρι όμως να είχε... ψιθύρισε ο ναύτης.

— Τί; τον ρώτησε σταυτί ο Νάβ.

— Τίποτα!

Έτγισαν στη μέση το μεταλλίνο περικάλυμμα, το τύλιξαν και το μάζεψαν στής άκρες. Έτσι ρανερώθηκαν πολλά και διάφορα πράγματα, που οι άποικοι τα έβγαζαν ένα — ένα και τάνκουμπούσαν στην άμμο.

Σε κάθε έμράνισι, ο Πέγκροφ χειροκροτούσε κι' ο Νάβ χοροπηδούσε. Τί θες και δεν είχε εκείνο το κιβώτιο! Τί βιβλία, που έλκωναν τον Χάρμπερτ τρελό από χαρά, τί μαγειρικά σκεύη που ο Νάβ τα καταγίλουσε!

Τελοςάντων, οι άποικοι άμειναν πολύ ικανοποιημένοι από το άληθινά πολύτιμο εύρημά τους. Σε λίγο ή άμμουδιά ήταν σπαρμένη από εργαλεία, δπλα, όργανα, ένδύματα, βιβλία. Και ιδού ο άκριβής τους κατάλογος, όπως τον έγραψε στο σημειωματάρι του ο Γεδεών Σπίλεττ.

Έργαλεία.—3 μεγάλοι σουγιάδες, με λαπίδες διάφορες, 2 τσεκούρια για ύλοτομία, 2 τσεκούρια μικρότερα για ξυλουργία, 3 πλάνιες, 3 πελέκια, 1 σκαπάνι, 6 ψαλλίδια, 2 λίμες, 3 σφυ-

ριά, 3 τρυπάνια, 2 τρυβέλια, 10 σκακούλια καρζιά και βίδες, 3 πριόνια διάφορων μεγεθών, 2 κουτιά βελόνες.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΙΝΕ ΜΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΕΠΙΣΤΟΛΗ που έλαβα σήμερα από έναν καλό φίλο της «Διαπλάσεως», τίν Δημ. Βερρόπουλο, μαθητή της Δ' του Γυμνασίου, με άναγκάζει να συμπληρώσω κείνα που σάς έγραφα προηγουμένως για τη Δημοτική μας γλώσσα και την πιθανή είσagωγή της στα σχολεία. Το

τελευταίο αυτό ο φίλος μας το θεωρεί ακατόρθωτο, για τον λόγο ότι ή Δημοτική δεν είνε ακόμα γλώσσα μορφωμένη, άποκρυσταλλωμένη, και θάπαιτήση καιρός για να μορφωθί. Και μεζ' φέρνει αυτό το παράδειγμα; Στον Κάτω Βόλο, το άλεξιβρόχιον το λένε όμπρέλλα. Στον Άπάνω Βόλο, που άπέγει μόλις μισή ώρα, το λένε παρασόλι. Πώς θα λέμε λοιπόν και πώς θα γράφουμε δημοτικά το άλεξιβρόχιον (ή καλλίτερα το άλεξιήλιον): όμπρέλλα ή παρατόλι;

Ευλόγη ή άπορία του φίλου μας. Γιατί πολλά πράγματα, άλλου ο λαός τα λέει έτσι και άλλου αλλιώς. Και δεν είνε μόνο ή λέξεις που αλλάζουν κατά τόπους, παρά και οι τύποι. Το ίδιο όνομα, το ίδιο ρήμα, αλλοιώτικα κλίνονται στην Πελοπόννησο κι' αλλοιώτικα στην Ήπειρο. Έδώ άζχαρα λένε κοιμοούνταν κ' εκεί κοιμώντουσαν' εδώ κλίνουν οι μαθητάδες κ' εκεί οι μαθητές. Κ' ή σύνταξι ακόμη αλλάζει. Έδώ λένε να μού φέρης, να σού'πω, κ' εκεί να με φέρης, να σού'πω. Όλ' αυτά είνε βέβαια έλληνικά, ρωμαίικα, δημοτικά. Άλλά ποιά θα προτιμήσουμε, για να μορφώσουμε μια κοινή γλώσσα; Ποιές λέξεις, ποιό τύποι, ποιά συντακτικά σχήματα θα θεωρηθούν δόκιμα, επίσημα, για να διδάσκονται στα σχολεία;

Και όμως, το ζήτημα που φαίνεται σαν άλυτο, είνε πιά λυμένο. Γιατί ως σήμερα έχει μορφωθί άκριτά μια φιλολογική δημοτική γλώσσα, κοινή στον άνεπτυγμένο, τον διαδασμένο Έλληνα, κι' αυτή ή γλώσσα μορφώνεται όλοένα, και πολύ γρήγορα, με τον τρόπο

που μεταχειρίσθηκαν όλα τα Έθνη. Γιατί σε κάθε Έθνος, τέτοιες διαφορές στη γλώσσα, από τόπο σε τόπο, ύπάρχαν. Προτιμήθηκε όμως ένα ιδίωμα, — το καλλίτερο, το καθαρώτερο, το πλουσιώτερο, το γενικώτερο, — κι' αυτό χρησιμοποιοήθηκε ως βάση. Στην Ιταλία, παραδείγματος χάρι, αλλοιώτικα μιλούσαν οι Βενετσιάνοι, αλλοιώτικα οι Ναπολιτάνοι, αλλοιώτικα οι Σικελοί, αλλοιώτικα οι Φλωρεντινοί. Μα άπ' όλ' αυτά τα ιδιώματα, ένα επικράτησε: το φλωρεντινό, δηλαδή το τοςκανικό. Γιατί, καθώς ξέρετε, ή Φλωρεντία ήταν ή πρωτεύουσα της Τοςκάνας, της αρχαίας Έτρουρίας, και από κει βγήκαν ό μεγάλοι Δάντης που πρωτομεταχειρίστηκε τη γλώσσα του λαού, για να γράψη τη Θεία Κωμωδία. Λοιπόν, ή σημερινή Ιταλική φιλολογική γλώσσα είνε στη βάση της ή δημοτική της Τοςκάνας, που πλουτίστηκε σιγά — σιγά με λέξεις κι' από τάλλα ιδιώματα. Έτσι κ' ή δική μας φιλολογική δημοτική είνε στη βάση της ήπειρώτικη. Η Ήπειρος είνε, σ'άνα πούμε, ή Τοςκάνα της Ελλάδας. Η γλώσσά της επικράτησε κ' ή παράδοσι της διατηρήθηκε από τη δημοτική και τη λογία ποίησι. Ο ίδιος ο Σολωμός, ο γενάρχης της φιλολογίας μας, που ήταν Ζακυνθός, δεν έγραφε ζακυνθινά παρά μόνο στα σατυρικά του. Στα λυρικά του μεταχειρίστηκε, πλουτισμένο έννοείται κι' εξυψωμένο με τη μεγάλη του γλωσσολογική δύναμη, το ήπειρώτικο ιδίωμα των δημοτικών τραγουδιών. Κι' αυτό εγινε πανελλήνιο.

Γενικά, μπορούμε να πούμε, ότι ή δημοτική μας γλώσσα είνε μία. Αυτή που γράφουμε σήμερα, την καταλαβαίνει όλος ο Έλληνισμός. Η διαφορές των τύπων της είνε μικρές, ή ιδιοματικές της λέξεις λίγες. Έκτός άμα γράφη κανείς επίτηδες, για ήθογραφικό σκοπό, την κρητική γλώσσα, ή τη ζακυνθινή, ή τη ρουμελιώτικη, όπως μιλιέται 'ς αυτούς τους τόπους. Άμα όμως δεν κάνει κανείς έτσι ιδιοματικά, τον διάλογο έξαφνα ένός διηγήματος ή μιας κωμωδίας, γράφει μια καθαρή γλώσσα, στρωτή, καταληπτή πέρα πέρα και στον Ρουμελιώτη, και στο Μωραίτη, και στον Αίγαιοπελαγίτη, και στον Κύπριο, και στον Ανατολίτη. Πάρτε τους δημοτικιστές πεζογράφους μας: ο Καρακίτσας είνε μωραίτης' ο Βλαχογιάννης ρουμελιώτης, ο Ψυχάρης πολίτης, ο Έφταλιώτης χιώτης κτλ. Όμως όλοι αυτοί γράφουν μια γλώσσα, την ίδια, μ' έλαχιστες κι' ασήμαντες διαφορές. Η βάση είνε ή ήπειρώτικη. Αδιάφορο αν, πλουτίζοντας την, ο Ψυχάρης μεταχειρίζεται και μερικά πολιτικά ή ο Καρακίτσας και μερικά μωραίικα. Αυτά,

όταν είνε διαλεγμένα με τέχνη, με γούστο, συγγωνεύονται εύκολα και πάντα ή γλώσσα μένει μία.

Κάθε πράγμα σχεδόν, στη δημοτική, έχει δυο και τρεις λέξεις. Άλλ' άπ' όλες αυτές, μια είνε πάντα ή γενικώτερη, ή επικρατέστερη, ή κοινότερη. Παραδείγματος χάρι, όμπρέλλα και παρασόλι. Από της δυο λέξεις, ή πρώτη δεν είνε ή πιο γνωστή, ή πιο κοινή; Στη δημοτική μας λοιπόν, την όμπρέλλα θα την πούμε όμπρέλλα κι' έχη παρασόλι. Εκείνη θα είνε ή δόκιμη λέξις. Έξαιρετικά, θάρρη ίτως περίσσει να γράψη κανείς και παρασόλι. Παραδείγματος χάρι, αν χρειασθί να παραστήση κάπου τη γλώσσα του Άπάνω Βόλου. Μ' αυτό δεν σημαίνει. Η κοινή λέξις, όπως ή κοινή γλώσσα, είνε μία: όμπρέλλα.

Οι δασκάλις μια φορά είχαν σκεφθί: Άροθ' άλλοι το λένε όμπρέλλα, άλλοι παρασόλι, κ' ή δυο αυτές λέξεις είνε ξενικές, άς το πούμε μεϊς άλεξιβρόχιον, άλεξιήλιον ή άλεξιήλιον, όπως θα τώλεγαν οι άρχαίοι. Ναί, καλά θα ήταν... Άλλά, δυστυχώς, — ευτυχώς, θέλω να πώ, — κανείς Ρωμηός δεν είπε ποτέ «το άλεξιβρόχιόν μου». Τακούσατε σεις ποτέ:

Έτσι δεν είπε ούτε «το σκιαδόν μου» αντί ψαθάκι, ούτε «ή άναξυρίς μου» αντί πανταλόνι, ούτε «ό υπενδύτης μου» αντί γλέκι, ούτε «το ύπόραμμα μου» αντί φόδρα. Αυτά και τάλλα μύρια της καθαρεύουσας γράφονται, άλλα δεν λέγονται' και γλώσσα που γράφεται μόνο, χωρίς να μιλιέται, όπως σάς έξηγήσα την άλλη φορά, είνε άχρηστη. Η γλώσσες των φρονίμων ανθρώπων πρώτα μιλιούνται κ' έπειτα γράφονται. Μόνο έδώ στην Ελλάδα επιχειρήσαμε μια φορά, τάχα για να μās πούν άρχαίοις (!), πρώτα να γράψουμε μια γλώσσα, κ' έπειτα να μάθουμε άπ' τα βιβλία να τη μιλούμε. Άλλά ή άπόπειρα έναύχησε. Πέρασαν έκατό χρόνια, — και μπορούσε να περάσουν άλλα χίλια, — χωρίς να μάθη Ρωμηός να μιλή το κατασκευασμα των δασκάλων, εκτός αν ήθελε να το κοροϊδέψη. Κ' έπειδή αυτή ή άγλωσσία δεν μπορούσε να εξακολουθήσει, γιατί το έλληνικό Έθνος δεν ήταν καταδικασμένο σε θάνατο, φάνηκαν μοιραία κι' οι φρόνιμοι άνθρωποι, που είπαν να γράφουμε τη γλώσσα που μιλούμε. Αυτή είνε και 'ς αυτήν άνήκει το μέλλον. Άς μ' ή μās τρομάζουν ή ιδιοματικές διαφορές που υπάρχουν από τόπο σε τόπο. Η κοινή δημοτική είνε μία. Έπειτα, τέτοιες διαφορές παρυσιάζει περισσότερες ή καθαρεύουσα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

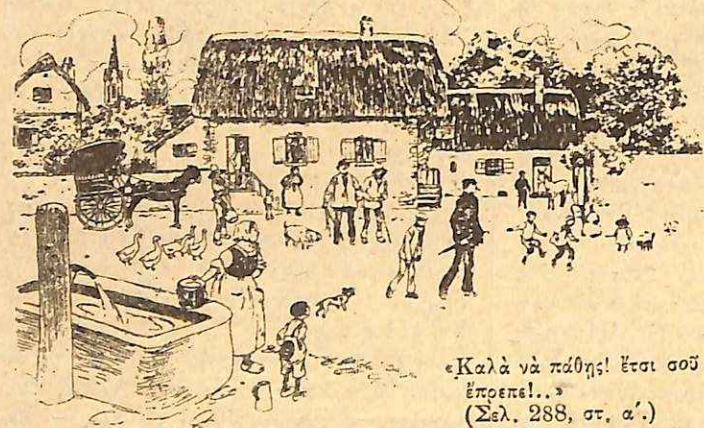
ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 281)

— Μὴ φοβάσθε! ἔκαμε ὁ κύρ-Θανάσης· τὰξερ' αὐτὰ καὶ πῆρα τὰ μέτρα μου. Κάτω περιμένουν δυὸ ἀνθρωποὶ μου, ποὺ θὰ τὸν πάρουν θέλοντας καὶ μὴ.

Ὁ κ. Μπερβίλ ἀποχαίρεται τὸν γιό του καὶ βγῆκε, ἴσως γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησίν του. Ὁ Λουλοῦ εἶδε τότε, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ ἄλλο, παρὰ νὰ

«Καλὰ νὰ πάθῃς! ἔτσι σοὺ ἔπρεπε!...»
(Σελ. 288, στ. α΄.)

ὑποταχθῇ. Στάθηκε λοιπὸν νὰ τοῦ βγάλουν τὰ ὠραῖά του φορέματα καὶ νὰ τοῦ βάλουν ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχαν φέρει.

— Καὶ τώρα δρόμο! εἶπε ὁ κύρ-Θανάσης. Δὲν κάνει νὰ χάσωμε τὴν ἡμέρα μας.

Ἦταν σκληρὴ τιμωρία γιὰ τὸν ὑπερήφανο Λουλοῦ, νὰ βλέπῃ ὅλους τοὺς ὑπηρετές, ποὺ τὸ πρωὶ ἀκόμα ἐσκυβαν μπροστά του, νὰ γελοῦν τώρα ποὺ ἔφευγε πεζὸς καὶ κακοντυμένος· ἔπειτα, στὸ δρόμο, νὰκούῃ τοὺς χωριάτες, ποὺ τοὺς περιφρονούσε, νὰ τοῦ φωνάζουν μὲ γέλια ἀπὸ τῆς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα: «Καλὰ νὰ πάθῃς! ἔτσι σοὺ ἔπρεπε!»

Ἐρτᾶσαν ἐπιτέλους στὸ ἐργαστήρι τοῦ κύρ-Θανάση, ὅπου οἱ ἄλλοι μαθητευόμενοι ἐπερίμεναν μὲ περίεργεια.

— Σὰς φέρνω ἕνα νέο συνάδελφο, τοὺς εἶπε ὁ μαραγκός· εἶνε ὁ γιός μου, ποὺ ἔλειπε· ἀλλὰ ἐδῶ δὲν ἔχει προνόμια κι' ὁ γιός τοῦ προϊσταμένου θὰ κάνῃ ὅ,τι κάνουν ὅλοι. Μάθετέ του λοιπὸν τὰ συστήματα τοῦ ἐργαστηρίου καὶ νὰ εἰσθε μαζί του καλοί.

Ἄμα ἔφυγε ὁ προϊστάμενος, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς μαθητευομένους ῥώτησε τὸν Λουλοῦ:

— Καὶ πῶς σὲ λένε, συνάδελφε;

— Τί σὲ νοιάζει; ἀποκρίθηκε ὁ ξεπεσμένος.

— Ἄ, δὲν μᾶς λές τ'ὄνομά σου; τότε θὰ σὲ βαπτίσουμε 'μεῖς!

— Ἐφέρετε, εἶπε τότε ἕνας ἐργάτης, ποὺ εἶχε συνοδεύσῃ τὸν Λουλοῦ ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ κυρίου Μπερβίλ· τοῦ λό-

γου του φαντάζεται πῶς εἶνε μαρκήσιος!

— Μπα, μπα;... Μὰ κ' ἕνας μαρκήσιος ἔχει ὄνομα κι'. ἀφοῦ δὲν μᾶς λείει τὸ δικό του, ὥς τὸν βγάλωμε μαρκήσιο τῆς Πλάνιας!

— Μπαρλό! ἐφώναξαν ὅλα τὰ παιδιά· ζήτω ὁ μαρκήσιος τῆς Πλάνιας! *)

— Καὶ τώρα, κύριε μαρκήσιε, μάθε ὅτι ὁ νεώτερος στὸ ἐργαστήρι εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ πηγαίνει νὰ ψωνίζει, μεσημέρι καὶ βράδυ, γιὰ νὰ τρῶνε οἱ σύντροφοι. Λοιπὸν, πάρε τὸ πανέρι, κύριε μαρκήσιε καὶ ἄντε, νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τὰ κατάρθης.

— Μὰ τί, δούλό σας θὰ μὲ κάνετε;

— Ἄσε τώρα τὰ λόγια καὶ τρέχα! Ἐέρεις, ἢ Ἀγορὰ εἶνε μακρὰ, πλησιάζει μεσημέρι καὶ πεινᾶμε...

— Μά...

— Δὲν ἔχει ἐδῶ μὰ καὶ ξεμά. Πῆς ἢ...;

Καὶ τὸ μεγαλύτερο παιδί σήκωσε τὸ χέρι του ἀπειλητικά. Ὁ Λουλοῦ εἶδε ὅτι δὲν

χωρούσε καμμιά ἀντίστασις· ἐπῆρε λοιπὸν τὸ πανέρι καὶ πῆγε νὰ τοὺς ψωνίσῃ ὅ,τι τοῦ παρήγγειλαν.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ 'ς ἕν ἄθλιο στρώμα, πόσες θλιβερὲς σκέψεις ἔκαμε, πρὶν τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος!

Τὸ πρωί, μόλις ξημέρωσε, ἀναγκάστηκε νὰ σηκωθῇ, γιατί αὐτός, σὰν νεώτερος, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰνοίξῃ τὸ μαγαζί καὶ νὰ σιγουρίσῃ τὸ ἐργαστήρι. Ἐπειτα τοῦ ἔδωσαν μιὰ πλάνια καὶ τοῦ εἶπαν:

— Κύριε μαρκήσιε τῆς Πλάνιας, παρακαλεῖσθε νὰ πλανίστε αὐτὴ τὴ σανίδα.

Ἀλλὰ ὁ Λουλοῦ δὲν τὰ κατάρθε καλὰ.

— Κρῖμας ἐσέ! τοῦ εἶπε τότε τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ παιδιά· δὲν ξέρεις οὔτε νὰ πλανίσῃς; μὰ τί σὲ μάθαινε τόσον καιρὸ ὁ παιδαγωγός σου;

Καὶ τὰς εἰς, τὰ πειράγματα, ἔδιναν κ' ἐπαίριαν. Ὁ κακόμοιρος ὁ Λουλοῦ εἶδε, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ δέχεται ὅλα· γιατί ὅσο ἐθύμωνε, τόσο χειρότερα τὸν πείραζαν...

Τὴν δευτέρη 'μέρα, τὸ βράδυ, ὁ κύρ-Θανάσης τὸν φώναξε στὸ παραμάγαζο καὶ τοῦ εἶπε:

— Λοιπὸν, παιδί μου, εἶσαι εὐχαρι-

*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 281.

στημένος; Ἡ δουλειά σου, βλέπεις, εἶνε καθαρὴ, εὐκόλῃ κ' εὐθυμῇ. Μπορεῖς νὰ τραγουδᾷς ἐκεῖ ποῦ πρὶνόνιζες ἢ πλανίζεις μιὰ τάβλα.

— Ποιὸς θὰ μοῦ τῶλεγε, πῶς θάπερτα τόσο χαμηλά!... ἀναστένανε ὁ Λουλοῦ.

— Τόσο χαμηλά;.. Καὶ ποιὸς σοῦ φταίει; Εἶχες δασκάλους, ὑπηρετές καὶ χρήματα ὅσα ἤθελες. Ἀλλὰ τὰ περιφρόνησες ὅλα κι' ἀντὶ νὰ γίνῃς καλὸ παιδί, ἔγινες κακός. Γράμματα δὲν μάθαινες, τοὺς ὑπηρετές σου τοὺς βασάνιζες, τοὺς χωριάτες τὸ ἴδιο. Εἶδες τὴ χαρά τους, ὅταν ἔμαθαν, ὅτι ὁ κ. Μπερβίλ σ' ἐδίαξε ἀπὸ τὸν πύργο; Καὶ ὁ μὴ, ἂν ἦσουν καλὸ παιδί, ὁ θεὸς πατέρας σου θὰ σὲ κρατοῦσε καὶ θὰ σὲ υἱοθετοῦσε.

— Μ' ἀλήθεια; δὲν εἶμαι παιδί του; ψιθύρισε ὁ Λουλοῦ.

Χωρὶς νὰπαντήσῃ 'ς αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ὁ κύρ-Θανάσης ἐξακολούθησε:

— Τώρα ὑπομονή. Μὴ φανταστῇς νὰ δείξῃς στοὺς συναδέλφους σου πῶς τοὺς θεωρεῖς κατωτέρους σου, γιατί δὲν θὰ καλοπεράσῃς μαζί τους. Ἀνώτερος ἐδῶ - μέσα εἶνε μόνο ὅποιος ξέρε κ' ἐργάζεται καλλίτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἄμα τοὺς περάσῃς εἰς τὴν τέχνη, εἰς τὴν ἐργασία, τότε θὰναγνωρίσουν μονάχοι τοὺς ὅτι εἶσαι ἀνώτερος καὶ δὲν θὰ ζή-

«Ὁχι, στὴ βίτ, παιδί μου, στὴ λογική!» (Σελ. 288 στ. γ΄.)

λέψουν καθόλου. Γιὰ τὴν ὥρα, ἐργάζου καὶ σώπαινε. Κ' ἐγὼ ἔκαμα μαθητευόμενος σὰν καὶ σένα καὶ πέρασα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ βάσανα ποὺ σὲ πικραίνουν σήμερα. Ἀλλ' ἄμα θέλῃ κανεῖς, περνῶν γρήγορα. Ὑπομονὴ λοιπὸν, θάρρος καὶ ὑποταγή. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος.

— Ναί, ἔχετε δίκιο... πρέπει νὰ ὑποταχθῶ στὴ βία.

— Ὁχι, στὴ βίτ, παιδί μου, στὴ λογική· σκέψου καλὰ αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα καὶ κάμε ὅ,τι σὲ συμφέρει.

Ὁ Λουλοῦ σκέφθηκε πολλὴ ὥρα κ' ἔπειτα, σηκώνοντας τὸ κεφάλι, εἶπε μὲ δύναμι:

— Ὡς τοὺς δείξω λοιπὸν πῶς εἶμαι ἀνώτερός τους!

Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἔπιασε τὴ δουλειά μ' ἕνα ζῆλο μοναδικό. Ἐκανε ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν, χωρὶς καμμιά ἀντίρρηση. Ἐβαλε ὅλη του τὴν προσοχή, γιὰ νὰ μαθαίνῃ ὅ,τι τοῦ ἔδειχναν. Προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὴν ἐργασία του εἰς τὴν ἐντέλεια. Καὶ σὲ λίγο καιρὸ, ξεπέρασε πολλὰ παιδιά, ποὺ εἶχαν μπῆ στὸ ἐργαστήρι προηγουμένως.

Κι' ὅσο καλλίτερος ἐργάτης ἐγίνετο, τόσο καὶ καλλίτερος σύντροφος. Τὰ παιδιά παρατήρησαν αὐτὴ τὴ μεταβολὴ κι' ἄρχισαν νὰ τὸν ἀγαποῦν. Εὐχαριστήμενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους κι' ἀπὸ τὸν ἐαυτό του, ὁ Λουλοῦ ἔγινε εὐθυμὸς. Ὁ πῶς τοῦ εἶχε πῆ ὁ κύρ-Θανάσης, πρὶνόνιζε τώρα καὶ τραγουδοῦσε...

Ἔτσι ὁ Λουλοῦ, μεταχειρισθεὶς στὸ καλὸ τὸ πείσμα του καὶ τὴν ἐπιμονή του, — ποῦ πρῶτα τὰ μετεχειρίζετο στὸ κακὸ, — ἔγινε ἕνα λαμπρὸ παιδί.

Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ὅμως κόπους, ἀρρώστησε. Τοῦ ἤλθε ἕνας δυνατὸς πυρετός, ποὺ τὸν ἔριξε στὸ κρεβάτι, σχεδὸ ἀναίσθητο.

Ὁ κ. Μπερβίλ, ποὺ εἰδοποιήθηκε εὐθὺς ἀπὸ τὸν κύρ-Θανάση, παρήγγειλε νὰ μεταφέρουν τὸν ἄρρωστο στὸν πύργο. Ὅταν τοῦ πέρασε ὁ πυρετός, ὁ Λουλοῦ εἶδε μὲ μεγάλη του ἐκπληξί, ὅτι δὲν εὐρίσκετο πιά στὸ φτωχικὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχε ζήσει τοὺς τελευταίους ἔξι μῆνες, ἀλλὰ σὲ μιὰ πολυτελέστατη κρεβατοκάμαρα.

— Ποῦ εἶμαι; ῥώτησε ζαλισμένος ἀκόμα καὶ προσπαθῶν νὰ θυμηθῇ.

— Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα σου, τοῦ Ρογήρου Μπερβίλ, ἀποκρίθηκε ὁ πυργοδεσπότης, ποὺ εἶνε εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, ἰὰ σὲ βλέπῃ τώρα ἄξιο τοῦ ὀνόματος ποῦ φέρεις!

Δὲν ὀνειρεύουμαι λοιπὸν; ψιθύρισε ὁ Λουλοῦ· εἶμαι ἀκόμη παιδί σας;

— Ναί, ναί! εἶπε ὁ κύρ-Θανάσης· σοῦ δώσαμε μόνο ἕνα μάθημα, κι' αὐτὸ σ' ὠφέλησε πολὺ.

Ὁ Λουλοῦ μεγάλωτε. Μὲ ὅσο ζῆλο ἔκανε ἄλλοτε τὸ κακὸ, τώρα ἔκανε τὸ καλὸ 'ς ὅλους. Ἀγαποῦσε προσάντων καὶ ὑποστήριζε τοὺς παληοὺς συναδέλφους του στὸ ἐργαστήρι, ποῦ τοὺς θεωροῦσε σὰν δασκάλους του, γιατί αὐτοί, ἀλήθεια, τοῦ εἶχαν δώσῃ τὰ χρησιμώτερα μαθήματα. Καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ, 'ς ὅλα τὰ ἐργαστήρια, γιὰ νὰ παίρνουν παράδειγμα οἱ μαθητευόμενοι, διηγούνται τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρκησιῦ τῆς Πλάνιας.

(René Miguel)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ὡς ἔφθανε ὡς τὸ μέρος ποὺ θὰ σταματοῦσε, πρὶν ξεκινήσῃ πάλι, τὸ βαποράκι;

Μπῆκε τώρα εἰς τὴν γέφυρα. Ἡ κίνησις τοῦ πλήθους ἦταν ἐκεῖ τόσο μεγάλη, ὥστε πολλὰς φορὰς τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο. Προχωροῦσε ὅμως καὶ ὀλοένα ἐκύτταζε τὸν πατέρα του. Αὐτὸς ὅμως δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ἀκόμη...

Νά, νά! τὸ βαποράκι τώρα σταματᾷ. Ὁ Πετράκης ὅμως βρίσκεται ἀκόμη μακρὰ. Πόσο δυνατὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά του!.. Καὶ τρέχει, τρέχει...

Ὁ Παῦλος Μπερβίλ βγαίνει μαζί μὲ ἄλλους ἐπιβάτες καὶ περνᾷ τὸ σανί-

«Μὴν ἀπελπίζεσαι ἔτσι...» (Σελ. 289, στ. γ΄.)

δωμά, ποῦ ἐνώνει τὸ βαποράκι μὲ τὴν προκυμαία. Φαίνεται πολὺ βιαστικός.

— Μπαμπά! μπαμπά!.. τοῦ φωνάζει ὁ Πετράκης.

Ἀλλὰ ὁ Παῦλος Μπερβίλ οὔτε γυρίζει τὸ κεφάλι του. Ποῦ νὰ φανταστῇ, ὅτι ἦταν ἐκεῖ καὶ τὸν φώναζε ὁ γιός του!.. Προχωρεῖ, μπαίνει 'ς ἕν αυτοκίτο καὶ φεύγει ἀμέσως πρὸς τὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων.

Πᾶει!

Ἦταν πάρα πολὺ... Κι' ὁ Πετράκης, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω, ἐκάθισε εἰς τὴν ἀκρὴ τοῦ πεζοδρομίου, μὲ τὰ πόδια μέσα στὸ ρεῖθρο, σκυμμένος, βυθισμένος εἰς τὴν λύπη του, ἀδιάφορος πρὸς ὅ,τι συνέβαινε γύρω του.

Ἐνα χέρι ἀγκούμπησε τότε στὰ ξανθὰ του μαλλιά· καὶ κάτι μάγουλα κόκ-

κινα σὰν ντομάτα, ἄγγιξαν τὰ χλωμά μάγουλα τοῦ Πετράκη. Ἦταν ὁ Ἀντωνάκης ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσῃ.

— Καίμ' ἐννοῶ!.. τί ὑποφέρετε καὶ σὺ! τοῦ ψιθυρίζει.

Ὁ Πετράκης σηκώνει τὸ κεφάλι, παρηγορημένος λίγο ἀπὸ τὴν ἀφελῇ αὐτὴ ἐκδήλωσι συμπαθείας.

— Μὰ μὴν ἀπελπίζεσαι ἔτσι, ἐξακολούθησε ὁ μικρός. Δὲ σοῦ φτάνει ποῦ εἶδες τὸν πατέρα σου;.. Γιὰ φαντάσου ἂν εἶχε φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική!.. Ἀφοῦ ὅμως εἶν' ἐδῶ, σήμερ' αὐριο θὰ τὸν βρῇς, δὲν γίνεταί!

Ὁ Πετράκης παρηγορήθηκε ἀκόμα περισσότερο μ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ποὺ τὸ βρῆκε λογικόν, κ' ἔπαψε νὰ κλαίῃ.

— Ναί, εἶπε, ἀλήθεια... μπορεῖ...

Κ' ἐπρόσθεσε:

— Τί θὰ γίνονται χωρὶς ἐσένα καὶ τοὺς γονεῖς σου, καλέ μου Ἀντωνάκη;..

Ὁ μικρὸς χαμογέλασε, εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτὴ τοῦ φίλου του.

— Ἐλα τώρα, σήκω! τοῦ εἶπε. Δὲν θὰ μείνῃς ἐδῶ, νὰ βρέχῃς τὰ παπούτσιά σου στὰ βρωμόνερα μ' αὐτὸ δὲν θὰ βρῇς τὸν πατέρα σου. Πᾶμε!

Χωρὶς ἀντίστασι, ὁ Πετράκης τὸν ἀκολούθησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ

Τὸ Ξενοδοχεῖο Μπὸν-Ρεπό.

Ἡ μαοῦνα τοῦ Φουστὰρ εἶχε ἀδειάσῃ. Κι' ἄρχισαν πάλι νὰ τὴν φορτώνουν. Αὐτὴ τὴν φορὰ, τὸ ἀμπαρὶ γέμισε ἀπὸ πελώρια δέματα δερμάτων, — κουνελιῶν, λαγῶν καὶ ἄλλων ζώων, — ποὺ ἦταν προωρισμένα γιὰ

τὴν Χάβρη.

Ὁ Φουστὰρ λοιπὸν κ' ἡ οἰκογένειά του θὰ γύριζαν χωρὶς τὸ μικρὸ τους προστατευόμενον, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Τὸν ἄρτισαν στὰ χέρια τοῦ ἐργολάου τῶν ἐκφορτώσεων, ποῦ ἄμα εἶδε πόσο ἀγαποῦσε τὴν δουλειά, τὸν πῆρε γιὰ λογαριασμὸ του. «Ἐνερτωτῆς!» Δὲν ἦταν βέβαια τὸ ἐπαγγελματιὸς ποῦ δειροπολοῦσε, ποῦ τοῦ ταίριαζε. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερόν του ἦταν νὰ μὴ πεθάνῃ τώρα τῆς πείνας καὶ νὰ μὴν ἐκεῖ, εἰς τὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα, ὅπου ἤλπιζε πάντα νὰ ξαναἰδῇ τὸν πατέρα του, εἴτε μὲ τὸ καλάμι τοῦ ψαρά στο χέρι, εἴτε μέσα σὲ κανένα βαποράκι τοῦ ποταμοῦ.

Πέρασαν λίγες ἡμέρες.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ίδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού. Κεφ.

ΑΛΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια από το 32ον φύλλον)

III

Μ' άνοιγμένες φτερούγες ή νεότητάς μας, στής ζωής τόν κακόβατο δρόμο, βουνά, δάση, χαράδες και πέλαγα μ' μι' άβάσταχτη όρμη τά περνά...

Μά σά χιόνια πλακώνουν, ό άνθρωπος τά ρυάκια άτενίζει με τρόμο, τό φραγμό των κισσοφυλών σκιάζεται και του φαίνονται οι πέτρες, βουνά!

IV

Έφομο τό δεντρόκι του άρπisen ό νοικάρης του, τ'αηδόνι.
(Έφομο τό σπιτάκι μου άρπisen ή νοικάρα μου, ή χαρά.)

Ξέρα, γύμνια στά δεντρόκλαδα, τάκορκα λόγια σκέπει χιόνι...
(Μαύρη νύκτα στο σπιτάκι μου στής γωνιές του ή συμφορά...)

Πάλι τό πουλί ξανάρχεται, τό δεντρί πετάει βλαστάρια
(Στή χαρά έχει τό σπιτάκι μου τής πορτοφύλλου του άνοιχτές...)

Τό πουλί πηδάει χαρούμενο, στού δεντρού του τά κλωνάρια.
(Η χαρά κόμα δέ φάνηκε. Πότες θά φανή; Ποτέ!...)

Νικητής τής Αύριον

ΚΟΤΣΙΔΑ—ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Έσυχνητούσαμε ήσυχα, όπως κάθε φορά που μου κάνει την ευχαρίστηση νάρχεται λίγο νά τά λέμε. Η συζητήσις είχε σταματήσει, γιατί τά επιχειρήματά της υπέρ της δημοτικής και τής εισαγωγής της εις τά σχολεία με είχαν άρτίσει αναπολόγητη. Ζητούσα λοιπόν άλλο θέμα όμιλίας, όταν άκρως παρετήρησα, ότι ή συνομιλήτοιά μου δεν είχε πλέον τή μεγάλη κοτσίδα με την οποίαν την έγνωρίζα ως τώρα. Είχε σηκώσει τά μαλλιά της. Έσπευσα τότε νά τή συγχαρώ, νά τής ευχηθώ γειά και χαρά και νά την διαβεβαιώσω, ότι ή νέα της κενισιά τής πηγαίνει θαυμάσια. Άλλά πριν καλά καλά νά τελειώσω, εδέχθηκα την έξης ψυχολογία:

—Θεέ μου! Καί σεις ακόμα; Μά παύσατε λοιπόν! Άφ'ήτε με επί τέλους. Άλλά μαγευό, δεν φταίτε... παρδόν, θά σάς κοιμήσθε ό μπαμπάς. Άχ! αυτός ό μπαμπάς. Μά μήπως κι' ή μαμά; Κι' οι δύο θά σάς εκουδίσαν. Ή εμείς βέβαια! —Δεν έχετε δικη, σάς βεβαιώ... —Τί, αλήθεια; Κανείς δεν σάς έβαλε άπάνου νά μου πητε τίποτα; — Άόγω τιμής, Δεσποίνης... —Τότε δεν σάς συγχαίρω. Είσθε και σεις από κείνους; —

—Κι' αν επιτρέπεται από ποίους; — —Νά, από όλους, απ' αυτή τή μάζα, απ' αυτό τόν τύραννο, την άπολίτιστη Κοινωνία.

—Άπολίτιστη!!! —Ναί, άπολίτιστη. Πουθενά δεν υπάρχει πολιτισμός,

μή πουθενά, πουθενά. Πολιτισμός θά πη έλευθερία. Δεν μου λέτε. τί μικρότερη έλευθερία μπορεί νά υπάρξη γιά έναν άνθρωπο, από τό νά ντύνεται και νά κτενίζεται κατά τό κερί και τό γούστο του; Και όμως ούτε τόπο δεν του παραχωρούν. Όρσις π. χ. Τί πείραξα εγώ, σάν είχα κοτσίδα; Είπε τόσο εύκολη κενισιά! Όμως δεν μάθιναν νά ήσυχάζω στιγμή έξ αιτίας τής κοτσίδας μου, από όταν ήγινα 15 χρονών. Δέν ελσαι πειρά μωρό, μου έψαλαν. Είπε ντροπή νά έλεις ακόμα κοτσίδα. Πρέπει νά σηκώσης πειρά τά μαλλιά σου! Τί είχα νά κάμω; Όσο μπόρεσα, άντιστάθηκα. Καί τώρα μου φαίνεται, ότι μαζί με τή κοτσίδα μου, χάθηκε κι' ή έλευθερία μου.

Άχ! δεν υπάρχει πολιτισμός!..

Ελληνική Αίγλη

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΠΕΙΣΙΔΙΟΝ

Ήταν Άπρίλιος και αϊ εξέτασεις πλησίαζαν, χωρίς εγώ νά κατορθώσω νά μάθω τό κομμάτι μου του πιάγου. Η δασκάλα μου, μία νέα ως είκοσι έτών, απηυδισμένη πιά από του νά μου κάνη παρηγορήσεις χωρίς όφελος, άπεφάσισε νά είδοποίηση τή μαμά μου και νά την παρακαλέσει νά με βάζη νά μελετώ πηδ πολύ. Έπειδή όμως δεν ήξερε τή διεύθυνση μου κι' εγώ ή όποία τά μυρίσθηκα, δεν τής έδινα μία άκριβή απάντησι, άπεφάσισα νά τό πη τής υπηρετρίας που με συνόδευε. Έγώ κατεβαίναμε τή σκάλα του 'Ωδείου, σκεπτόμενα με τό τρόπο νά τ' άποφύγω και μου ήρθε αήνης μία έμπνευσις.

—Μήπως θέλετε νά μιλήσετε στην ύπηρετρία; τής λέω.

—Εκείνη έκούνησε τό κεφάλι καταφατικώς.

—Άδίκως θά κάνετε τόν κόπο, γιατί είναι κοφή.

Η δασκάλα μου με κύταξε.

—Δεν άκούει καθόλου;

—Πολύ λίγο.

Και κεί που νόμιζα ότι δεν θά τής μιλήση, την βλέπω νά πηγαίνει κοντά της, νά πλησιάζη τό στόμα της σ' αυτή τής υπηρετρίας και νά φωνάξη με όλη της τήν δύναμη.

—Σέ παρακαλώ νά πης τής κυρίας σου.

Και έπειδή ή υπηρετρία, σαστισμένη απ' τής φωνής, την κύταξε σάν βλάκας, ή δασκάλα μου, νομίζοντας ότι δεν άκουγε, τής λέει ακόμα δυνατώτερα: —Άκούς;

Εν τω μεταξύ, ή άλλες μαθήτριες που καθόνταν εκεί, άρχισαν νά μιάς πλησιάζουν και νά με ρωτούν τί συμβαίνει. Έγώ, σκασμένη στα γέλια, τούς εξηγούσα σιγά.

Αήφνης βλέπω τή δασκάλα μου νά με πλησιάζη θυμωμένη και νά μου λέη: —Άμ' δεν μούλεγεσ πώς είν' έντελώς κουφή; και καθόλου και τής φωνάζω μιά ώρα;

Και ενώ εγώ στάθηκα σαστισμένη απ' τό άπρόοπτο και εφάριστο αυτό τέλος, εκείνη άνέβηκε την σκάλα. Χαρούμενη και

χωρίς νά χάσω καιρό, τραβάω την ύπηρετρία νά φύγουμε, ενώ εκείνη μου ζητούσε εξηγήσεις και μούλεγε: —Τί έπαθε ή δασκάλα σου;

Μαρκησία

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

Τί ήσυχη βραδυά! Όλα γύρω μου φαίνονται κοιμισμένα και μόνο τό μονομύρισμα απ' τό ρυάκι άκούγεται γλυκά. Άπό μακριά φαίνεται ή θάλασσα άπέραντη και μέσα 'ς τά ήσυχα νερά της, άντανakλάται ή σελήνη. Ούτε ένα σύννεφο δεν βλέπει κανείς στόν ουρανό και τά άστρα φαίνονται δειλά-δειλά σάν νά ντρέπονται νά δείχνουνται μπρός στο φεγγάρι.

Άπό μακριά άκούγεται ένα γαύγισμα σκύλου και πάλι όλα σιωπούν.

Βοσκοπούλα του Πηλίου

Η ΘΕΟΥΣΑ

Ήταν ό καιρός του θερισμού. Είς ένα γησί, τρείς άφελείς νέοι έβγηναν τό πρωί νά περιπατήσουν. Στό δρόμο μιλούσαν γιά πολλά πράγματα. Όταν έφθασαν σ' άλλο γη, εκάθησαν επάνω σ' ένα δειμάτι από στάχυα. Ό ένας τότε είπε: —Πόσο μεγάλος θά εινε ό Θεός, γιά νά διεύθυνη όλον τόν κόσμο! —Αλήθεια, λέγει ό δεύτερος, ποιά νά τόν έγέννησε; —Ε! λέγει ό τρίτος, δεν χρειάζεται φιλοσοφία ή Θεούσα! —Ναί, μά πώς νά εινε αυτή; νά μās παρουσιαζότανε τώρα!

Εκείνη την στιγμή, είδαν μία χελώνιν.

—Μπρέ, λέγει ό ένας, μήν εινε τούτη; —Βέβαια, λέει ό άλλος, αφού παρουσιάστηκε μόλις έπίμας, έτούτη θά εινε.

Εκείνη τό σταυρό τους, την έπλησίασαν σταυροκοπούμενοι, τής εκόλλησαν εις την ράχη της ένα κερί που έφωζε νά έξη στην τσέπη του ό ένας, τό άναψαν και την έβλεπαν με σεβασμό. Η χελώνα έπροχώρησε μέσ' στα στάχυα, τά όποια, καθώς ήσαν ξερά, έπήραν φωτιά. Οι τρείς άφελείς νέοι όμως, χωρίς νάνησυχήσουν καθόλου, έκαμαν πάλι τό σταυρό τους και είπαν: —Σύ, Θεούσα τάναιφες, εσύ θε νά τά σβύσης.

(Δημώδες ανέκδοτο)

Γυνθειωτάκι

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τό μάθημα τής αριθμητικής.

—Έάν σου πάρη 5 καρδιά Άντωνίη, ό Γεώργιος, και σ' έμεις 12, πόσα σου μένουν;

—Ό Άντωνίης; —7 καρδιά και 5 φουντούκια. —Πώς; Πού θά τή βρής τό φουντούκι;

—Ό Άντωνίης; —Τού έίνω ποτέ τού Γεώργιος καρδιά, εάν δεν μου δώση; φουντούκια;

—Έστάλη υπό τού Άρεως

Μαμά, όταν γίνω μεγαλύτερος από σάς, παιδί θά μένετε άκόμα;

—Βέβαια, γιατί άμα γίνης εσύ σάν έμένε, εγώ θά είμαι γρηά.

—Άν είχα όμως γεννηθ' εγώ προητέραι!!

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 167^{ος}

Λύσεις Πνευματικών Άσκήσεων έξ 66ων θά δημοσιευθούν εις τά φυλλάδια τής «Διαπλάσεως» των μηνών Αυγούστου, Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου και Νοεμβρίου 1917.

Άπό σήμερον άρχίζει ό νέος 167ος Διαγωνισμός προς εύρεσιν των Λύσεων των Πνευματικών Άσκήσεων. Οι κυριώτεροι όροι εινε οι έξης.

Αί λύσεις γράφονται επί ιδιαίτερου χαρτόν, πολυμηνόμην εις τό Γραφετόν μου. Όστε οι επιθυμούμετες νά διαγωνισθούν, πρέπει πρώτα νά στείλουν μίαν (1) δραμήν, διά νά λάβουν 20 φύλλα τουούτου χαρτόν των Λύσεων.

Είς τόν Διαγωνισμόν αυτόν επιτρέπεται νά λάβουν μέρος, εκτός των έχόντων ψευδώνυμον, τούτων δωρεάν, και οι λοιποί συνδρομηταί και τ' άδελφια των, οι μη έχοντες ψευδώνυμον, αλλά υπό τόν όρον νά συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μ' έν δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Επίσης και οι άγορασταί έμπορούν νά λάβουν μέρος, άλλ' αυτοί πρέπει νά συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον με γραμματόσημον είκοσάλεπτον.

Τους λοιπούς όρους του Διαγωνισμού περί άπονομής των Βραβείων, Ισοτίμων κλπ. εύρίσκετε έν εκτάσει εις τό 1ον φυλλάδιον, εις τόν 'Οδηγόν του Συνδρομητού, (Κεφ. Δ') και πρέπει νά τούς άναγνώσετε με προσοχήν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ίδε 'Οδηγού Κεφ. ΙΒ')

α.) Παλγνιον

Έστάλη υπό τού Άνοικτόκαρδου

	BA	ΣΑ	
	ΜΕΣ	ΒΑΙ	ΡΙΣ
Α	ΛΑ	ΜΙ	ΔΑ
	ΘΗ	ΔΕΙ	ΔΕ
	ΝΗ		ΣΗ

Νά συναρμολογηθούν αϊ συλλαβαί αυταί ώστε νάποτελεσθούν τά όνόματα πέντε πόλεων τής Π. Ελλάδος.

β.) Λεξιγράφος

Έστάλη υπό τού Άρεως

Πρόθεσις και γράμμα-
Μπήκαν στή σειρά
Και του Αιγαίου ησάκι
Φάνη μιά χαρά.

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

Losange

Έστάλη υπό τού Ουρανίου Θόλου

= Σούφνον.
= Φοτιά.
= Ό πιο αγαπητός μας συγγραφέας.
= Μία.
= Φωνήν.

Και καθέτως τά ίδια.

Δήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, συνοδεύονται απαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματόσημου.

Λύσεις του 34ου φύλλου

α.) Σταφυλή, κάστανον, μήλον, σκύον, άπιον, κεράσιον, κάρυον. —β.) Μεταξύ κελυφός και χειλέων πολλά πέλει. —γ.) Celui qui ne fait rien est bien près de mal faire.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθηναι, 38, δόδος Ευριπίδου
την 1ην Αυγούστου 1917.

ΤΟ Τραγούδι τής Λευτεριάς περπονείται, ότι δεν άπαντούν όλοι σ'α; προτάσεις; τω Μ. Μυστικόν, ώστε, γιά νά βρής κανείς νανταλλάξη με μαικρούς, πρέπει νά προτείνη 'ς ένα πλήθος. Άλήθεια, δεν ανταλλάσσουν όλοι; αλλά, έμπορεί κανείς νάποφύγη την μπαμπούλια, αν προτείνη ανταλλάγην κατά προτίμησιν; εκείνους που δημοσιεύουν και αυτοί προτάσεις.—Τό Έκτος Διαγωνισμός του Γ' Βραβείου λογαριάζεται στο 'Αθρόον ό; έν τριχοτόμην διότηρι.

Ό κ. Σ., φίλε Μιχ. Χ. Κοκ., έδαδε τό γράμμα σου και με παρακάλει νά σού άπαντήσω, ότι δεν είναι καμμία ανάγκη νά βιάσης τόν εκυτό σου και νά γράψης διήγημα, άπό ούτε θέμα έλξης, ούτε την δύναμιν αίσθύνεσαι. Δεν γράφουν. και δέν πρέπει νά γράφουν, παρά όσοι έχουν και θέμα και δύναμιν. Κι' απ' αυτούς πάλι, όλίγοι επιτυγχάνουν.

Η Δόξα του Έλληνισμού μου γράφει: «Η Μυστηριώδης Νήσος» γίνεται θαυμασία. Έγώ, καθώς σου είχα γράψη, δέν τή διάδωχα, γιά νά τή διαθέσω όλη μαζί στο τέλος. Μόλις όμως είδα, από την έπιγραφή του Β' Μέρους, τό Άγνωστο», ότι ή έμφανισθή ό πλοίαρχος Νέμος, δέν κρατήθηκα, αλλά έπιασα και διάδωχα άμέσως, όλα τά προηγουμένα φυλλάδια, και τό ρα παρακολούθη τακτικά τή συνέχεια.

Στό σπίτι τής Τρισεύχνης ήταν προηδής μαζεμένες ή Μονάκοιβη, ή Ελληνική Αίγλη και ή 'Ισις. Κι' ή τέσσερις μαζί μου έγραψαν ένα διτάριο, γιά νά διαπιστώσουν την ένθύμισή τους και την αγάπη τους. Όραία έλδα. Καθεμία έγραψε από μιά άράδι, κι' από κάτω ή τέσσερις ύπογραψες. Θά τό φυλάξω κι' εγώ γιά ένθύμιον.

Πολιξέ Άσθη και Πλειάς, μπορείτε, αν θέλετε νά συμμετέχετε και οι δύο εις τόν Διαγωνισμόν των Λύσεων Πνευματικών Άσκήσεων, αλλά πρέπει νά μου στείλετε χωριστά τά λύσεις σας, —νά τής γράψη δηλαδή σέ δικό του φύλλο λυσόχαρτον ό καθένας.

Έλευθερία ή Θάνατος, έλαβα τό φύλλον του νέου περιοδικού που μου έστειλες; και τό είλδα. Κατά τό διάστημα των 39 έτών που έαδίδεται ή «Διάπλασις», έξεδόθησαν τουλάχιστον τριανταέννέα άλλα περιοδικά, που έλθαν από ένα μήνα έως τρία χρόνια τό πολύ και έσβησαν. Τό ότι όλ' αυτά έπροσέζησαν νά μιμηθούν την «Διάπλασιν», δέν τά ώφελισε: έδειξε μόνον, ότι ή «Διάπλασις» εινε τό τελειότερον εις τό είδος του περιοδικού, τό πρότυπον, που όλοι θέλουν νά μιμηθούν, χωρίς νά τό κατορθώσουν, και γι' αυτό, ύστερ' από μερικά ματαιά προσκαλείς, σόβον. Τό ζήτημα βλέπεις, δέν εινε νά βάζη ένα παιδικόν περιοδικόν υλιστορήματα, Έπιστολάς, Άσκήσεις, Άλληλογραφίαν κτλ. σάν την Διάπλασιν, αλλά νά τά διαλέγη αυτά όλα και νά τά γράψη ή νά τά μεταφράζη όπως τό κάνει ή Διάπλασις. Νά μιμηται δηλαδή όχι τό εξωτερικόν, αλλά τό έσωτερικόν, την ψυχήν, τό πνεύμα, —κι' αυτό εινε τό δύσκολον. Τό περίεργον εινε, ότι όλα σχεδόν αυτά τά περιοδικά, εις τά πρώτα των φύλλα, ύδρουν μόνον έγραψαν διά την «Διάπλασιν».

Τά ίδια άπαντώ και εις τίς Κωνσταντίνες Παλαιόλογας, που μου γράφεις γι' αυτά τά περιοδικά. Όσον διά την Άλληλογραφίαν, ή διδάσκαλός σου δέν σ' έπληροφόρησε καλά. Σήμερα εινε πολύ ζωηρότερον παρά πρό 20 έτών.

Λυσιχός, Γλυκεία Άύρα, πολλοί καθηγηταί έχουν άκομή, όπως ό δικός σου, την ιδέα ότι τά άπαρέμφοτα, οι τετελεσμένοι μέλονται κτλ. έχουν «μεγάλη μεγαλοπρέπεια»! Καλά του είπες όμως, ότι κι' ό Όμηρος έγραψε τή δημοτική, την έμιομένην τής εποχής του, ότι ό Δάντης, άνέγραψε την «Θεία Κωμωδία» στην κωθαρεύουσα, δηλαδή λατινική, δεν ήταν σήμερα

τόσο μεγάλος, κι' ότι ό Πετράρχης, έδοξάσθη ότι από τά λατινικά του στιχουργήματα, άλλ' από τά ποιήματα που έγραψε ιταλικά, δηλαδή σέ γλώσσα ζωντανή.

Τί γλυκό τό γράμμα του Ευέλπιδος Νέου! Μά και πώς νά μην είλα, αφού έγράφη με... ζουμί από μούρα; Μάλιστα! Στό χωρίο που βρίσκεται τώρα ό φίλος μου, μελάνη δεν υπάρχει. Καί γιά νά μου γράψη, κατέρυγε στο πρωτόγονο αυτό μέσο. Καί τί ώραία που γράφει κανείς με τό ζουμί των μούρων! Κάνει κάτι γράμματα βυσσινιά, πολύ εύανάγνωστα. Μόνον που... κολλούν.

Όραίος έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξης: Παναγής, Σκλάβας Πόλι, Ίδιόροπη, Χουσούρη, Ελπίδα, Όραία Δύσις, Παγκόσμιο Όρειο, Κοσμοκοιλία, Έλληνικόν Ίδεώδες, Άνθος του Άγρο, Νίκη, Νεράδα του Βοσπόρου, Άνοικτόματης, Νεύτων, Ζζάνιον του Λυκείου, Βοσκοπούλα των Άλπεων.—Έξέτελεσα τάς παραγγέλεις των και τούς εύχαριστώ όλους γιά τά καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τά έξης: «Τό πείσμα του δικηγόρου». — «Τά δύο καλά παιδιά». — «Έρρηκοκλήρι». — «Από τά νόστιμα». — «Όι δύο φαλακροί». — «Η άράχη». — «Από τά φαϊρά». — «Η ζωή». — «Συντρίμμα». — Π. Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνασούται, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δ.δ.1. Τά έγκρινόμενα ή άνασούμενα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α άνήκουν εις άόριστα, και όσα από Κ. εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Καστανό Διαβολάκι, α. (ΜΧ). Σταμάτης ό Παραπονιάς, α. (ΣΜ). Γιαννάκης ό Άρενάρθρωπος, α. (ΓΜ). Άγοιμένο Κέμα, α. (ΕΚ). Πλούσιος Φονκαράς, α. (ΙΑ). Όπως του 1917, α. (ΙΠ). Άδομαντινούλα, α. (ΕΚ). Προσκοπία του Καθήκοτος, α. (ΝΚ). Μπούμπουλας, α. (ΑΠ). Άδιγανής, α. (ΚΠ). Νεύτων, α. (ΦΧΦ). Ζζάνιον του Λυκείου, α. (ΖΔΚ). Θαλασσία Άύρα, α. (ΔΚ).

Άνανεώσεις ψευδωνύμων: Άνθος τής Ανατολής, α. Βοσκοπούλα των Άλπεων, α. Χιόνι του Μπαίλου α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νανταλλάξουν: ή Δόξα του Έλληνισμού (0) με Ξανθήν Γεωμοιοπούλα, Σπαθί του Κωνσταντίνου, Λοξόμας «Αθήνας» —τό Μελαχροίνον Διαβολάκι (0) με Πολικόν Άσθη, Ξανθήν Γεωμοιοπούλα, Βαρών των Πατωών, Πλειάδα —ή Γενναία Μελοσοφώφισσα (0) με Έλληνικόν Ίδεώδες, Νικητήν τής Αύριον, Τραγούδι τής Λευτεριάς, Ίδιόροπη, Ίσιδα, Μυράς —ό Άνοικτόματης (0) με Άπόγονον του Καταρδίου, Παγκόσμιο Όρειο, Νικητήν τής Αύριον, Χουσανήν, Τρισεύχη, Ίδιόροπη —ή Άγοιολέττα (0) με Παύλον Χλωμόν, Παγκόσμιο Όνειρο, Υποβόργιον Άμιναν, Κέκον, Τρισεύχη, Ίσις, Ίδιόροπη, Γραστήλλαν —ό Νεύτων (0) με Λοιμώσαν, Γυνθειωτάκι, Γερμανόπαιδα —ό Έλληνόπαις (0) με Νικητήν τής Αύριον, Γερμανόπαιδα.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της. Τίς όντες (όχι, δέν έμπορεί νά στέλλη δύο άπαντήσεις ό έχων δύο ψευδώνυμα, αλλά μόνον μίαν εις κάθε διαγωνισμόν) Ξανθήν Μελαχροίνον (τά μεγαλύτερα άδέρφια πρέπει νά προηγουμένη έτσι θά μάλχη νά έλξης και ύπομονήν) Λοξόμας Εικοσιένα (τά έλαβα και μη ένηπαχ'!) Άπερον Νίκη (τά συλλυπούμαι

διὰ τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ σου ὁμοῦ καὶ σὲ συγχίζω διὰ τὸ ἀέριον ἀριστα) Μεσημεριανήν Ἀκτὴν (οἱ ὄροι τοῦ Ποιητῆ, Διαγ. τί λέγουν;) Ὑπόρου (ὑπάρχουν) ἑκαστον λεπ. 25) Κων. Δ. Ἐλευθ. (ἐλήφθη ἐγκαίρως) Ε. Ν. Παρ. (συμβουλευσὺν καμμεὶν ἐντομολογίαν) Σταμάτην τὸν Παραπονιστὴν (τὸ πρῶτο γραμματάκι σου χαριτωμένο) γράψε μου συχνὰ καὶ φίλῃς μου τὸν Ἀφεντάνθρωπο Γιαννάκη) Ἑγγλεζάνι (ἔχει καλῶς) Χάριν (σοῦ τὰ ὀφείλουν ἀκόμη καὶ οἱ τρεῖς, ἀλλὰ ποῦ νὰ ξέρω διατί) Διάττοντα Ἀστέρια (λάθος τοῦ ἀντιγραφῆς) εὐτυχῶς ὁμοῦς χαρὶς ἄλλην σημασίαν, παρὰ μόνον ὅτι φαίνεται εἰς τοὺς Ἰστοί μου; τῆς μεσαίας τάξεως ἀντὶ τῆς ἀνωτέρας, ὡς ἔπρεπε) Δ. Παπαδ. (ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρόμου) σὺ εἶναι, φαίνεται, ἀρρεστος) Δημ. Σ. Μπερ. (ὅς δημοσιεύσῃ καὶ αὐτὰ ὅταν ἐτοιμασθῇ) Σπαθὶ τοῦ Διαδόχου (πέτληται ὁ καθένας ὅσας λύσεις βρῇ, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὰς στείλῃ ὅλας) Γερμανόπουλα (ὅς ἀκόμη) ὅταν προκηρῶς θὰ τὸν ἰδῇς) Δάφνης Στέφανον (Βραβεῖον ἔστειλα αἱ λύσεις ποῦ ἔχει; στείλῃ εἰς τὸν 164ον Διαγ.) Μικρόν Ἀθηναῖον (καὲν ψευδώνυμον δὲν ἔσχει πέραν τῆς 30 Νοεμβρίου, συνεπῶς οὐτε τὸ ἰδικόν σου) Ἡρώα τοῦ 1917 (ἔρχομαι ἀλλὰ νὰ προτιμῶ; ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν ποῦ εἶναι ἐντελῶς ἀσφαλῆς) Μαρκιστὴν (ἔστειλε μόνον 20 λεπτά, ἐνῶ ἔπρεπε 35) Μεταχρονό Διαβολάνι (ἐλήφθησαν εἰς τὸ 20ον) Προδοκοπον (μὲ τὸν νέον κανονισμὸν τοῦ προσερχῶ; ἔτσι; θὰ ληθῇ πρόνοια καὶ δι' αὐτά) Καλ. Β. Σταυρ. (τιμᾶται ἑκαστον λεπτὸν 10) Δοῦκα τῆς Σπάρτης (ὑπάρχουν πρὸς 25 λεπτά ἑκαστον) Ἡρώα τῆς Θοάκης (ἔστειλα ἐκ νέου) Ποιητικὴν (πέρασε ἡ ἀδιαθεσία; πολὺ χαίρω ποῦ σὰρῶσιν ὅλα ὅσα δημοσιεύω φέτος) Πλούσιον Φουκαράν (ναί, ἔχουμεν) Μικρόν Σουλῶν (ὅς τὸ πᾶν τοῦ κ. Φ.) Θολαμβὸν τοῦ Δικαίου, Παιδικὴν Χαράν, Ἀθων, Ἐφρηβὸν Ἐρμῆν, Ἀσπρ., κτλ. κτλ. Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου (ἔαδε, εὐχαριστῶ) Ναυτοπαῖδα, Ἑλληνα Νικητὴν, Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα, Μικρὸν Γόησαν (ἔστειλα.) Εἰς ὅσας ἐπιστολάς; ἔλαβε μετὰ τὴν 31ην Ἰουλίου, θάπαντῆς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀρχὴ τοῦ νέου 167ου Διαγών. Ἀσέων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Ὀκτωβρίου

466. Λεξιγραφίος

Ἄν μπορέσης νὰ ἐνώσης;
Ἐρπετὸ φαρμακέρν
Μ' ἕνα γράμμα γαλλικό,
Εὐκόλα θὰ φανερώσης
Γλυπτὴ ἔρχομαι ἑκαστοῦ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου

467. Συλλαβογράφοι μετ' ἀναγραμματ.

Φθόγγος μουσικῆς καὶ γράμμα
Ἐκαμιν εὐδὺς τὸ θάμμα:
Ζῶο ὠραῖο τοῦ σπιτιοῦ,
Ποῦ ἡ δευτέρα συλλαβὴ του
Μ' ἄλλο γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
Κάνουν γλυκύτητα καλὴ.
Ἐνα σίγμα ἂν τοῦ προσθέσω
Καὶ τὸ ἀναγραμματίσω,
Τότε εὐδὺς θὰ σχηματίσω
Στόλισμα καθεσπιτιοῦ,
Μάλιστα τοῦ σαλονιοῦ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Δευτερίᾳ στοὺς Σιλαβούς

468. Μεταγραμματισμός

Μὲ ἰῶτα, εἰς τῶν Σοφῶν.
Μὲ ὕψιλον, πετηνόν.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θριάμβου

469. Ἀναγραμματισμός

Ἐν φαινόμενον συχνόν,
Μετεωρολογικόν,
Ἀναγραμματίξω
Κ' ἕνα γεωμετρικόν
Σχῆμα σχηματίξω.
Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φάληρου

470. Ψαροκόκκαλον

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτω, ὥστε νὰ νηχανίσκωνται κατὰ σειράν: ἔντομον, τὸ ἐναντίον τῆς ὑγείας, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μίξ τῶν διαστάσεων, πετηνόν. ῥῆμα νοινόν, μέγας συνοικισμός, ἄριστον ζῶον.
Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Παφίας Ἀφροδίτης

471. Κρυπτογραφικόν

1	2	3	2	4	5	6	7
2	4	6	7				
3	5	6	7				
4	5	6	7				
5	4	1	5				
6	1	5	4	6	7		
7	6	1	6	7			

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Νεαροῦ Ἰαπότου

472—476. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πίνοντε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, μετὰ ἡ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ὅρμος, αἶων, τέρας, αὐρα, νόμος.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ἀλημονήτου Σόφου

477. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μεν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ὠραῖον πετηνόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα θηρίον:

1, Πόλις τῆς Σικελίης 2, Θηρίον 3, Μέρος τοῦ αὐτοῦ 4, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης 5, Φάρμακον ναρκωτικόν 6, Αἰγύπτιος βασιλεὺς.

Ἐστᾶλη ἀπὸ Γεωργ. Κ. Βέγκου

478. Φωνηεντόλιπον

ν - ττ - νκ

Ἐστᾶλη ἀπὸ Κωνστ. Γ. Γυφτοδήμου

479. Γρίφος

η	δεῖ			
η	Τ	η	δεῖ	Κώμη
η	η	δεῖ	δεῖ	μὶ
η	η	δεῖ	δεῖ	

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Συριανῆς Αἰρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀνήκωσιν τοῦ 17ου φύλλου

212. Κρητὴς (κόμη, τῆς.)—213. Ψάλλης ἄλτης.—214. Πίνδος.—Ἰνδός.

215. Μ

Μ Υ Σ

Ρ Α Σ Ο Ν

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Σ Μ Α Ρ Α Γ Δ Ο Σ (ἱππός, ὄλκας.)

—217—220. 1. Ὅως (ἀν.ΘΩΣ...) 2. Ὁρος (πλησι.ΟΝ ΩΣ...) 3. Γαλῇ (ἐμ.ΓΑΛΥ-θη...) 4. Ὑαμα (ΟΙ ΕΝΑρετοι...)—221—

223. 1. Ὁποῖος γυρεῖται τὰ πολλὰ, γίνεαι καὶ τὰ λίγα. 2. Ὁ καλὸς κερδοκέρης στὴ φουρτοῦνα φαίνεται. 3. Σε μίαν παρχάλα δύο κομπούξια δὲ χωροῦν.—224. ΠΟΤΙΔΑΙΑ (ΠΟΛ-μνία, ΤΙγρις, ΔΑΐδαλος; Ἀθηναῖα.)—225. Τὸ δὲς ἐξαρτεῖται οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.—226. Ἐν τῷ Ἀδρὸν οὐκ ἔστι μετάνοια. (Ἐν τῷ αὐτῷ οὐκ ἔστι—μὲ τὰ νῖ—α.)

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τόνους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ πλεονάτε ὥρατα τὰς ὥρας σας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—103]

—ανθὴ Προμηθεοπούλα, Δόξα τοῦ Ἑλ-
—ληνισμοῦ, Κόρη τῶν Κυμάτων. Τε-
τράδια Μ. Μυστικῶν ἐλαβε καὶ σὰς; εὐχαριστῶ.
Κύννος

[ΙΖ'—104]

Γυνθειωτάκι, σὸ ψάρεμα πίνουν μόνον τὰ
ψάρετα!!!—Πατρινοπούλα, ἂν μ' εὐρεσε,
τότε ἀξίζετε. Ἐμπρός! Νεύτων

[ΙΖ'—105]

Παῦλε Χλωμὲ, ἀπαντῶν στὴν ἐπιστολὴν σοι;
τῆς 13ης; Ἰουνίου, σὰς; στέλλω ἰδικὴν μου
σήμερα; ἐλπίζω νὰ τὴν λάβῃς.

Γερμανόπουλ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 26 Ἰουλ.—1 Αὐγ.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀπ. Σ. Διαλεισμάς, Σπ. Α. Κο-
γκόπουλος, Σοφία Τουρῆ, Κ. Γ. Δοῖνης, Ν.
Χατζεβασίλειου, Σοφία Ράιντος, Γ. Ε. Ὀλσεν,
Κάρολ Ε. Ὀλσεν, Σπ. Π. Μπαμπάκος, Ἰ. Γαϊτά-
νος, Α. Δ. Παπακωνσταντοπούλου, Κρέτη Βίτση,
Μαν. Ξανθὴ Γερμανοπούλα, Γερμανόπουλ, Ν. Ι.
Συφανῆς, Καλλιάνταρος, Ἀνδρ. Νόβακ, Κ.
Ἀσκητόπουλος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Γ. Μουστακίπουλος.
ΕΠΑΝΩΜΗΣ: Β. Θ. Βογιατῆς, Β. Ζ. Βογια-
τῆς, Α. Γ. Βογιατῆς, Α. Β. Βογιατῆς, Θ. Β.
Βογιατῆς, Αλ. Θ. Βογιατῆς, Α. Γ. Βογιατῆς,
Εὐάγ. Ζ. Βογιατῆς, Αρ. Γ. Βογιατῆς, Α. Β. Βο-
γιατῆς, Ι. Γ. Βογιατῆς, Θ. Μ. Βογιατῆς, Ζ.
Α. Βογιατῆς, Γ. Α. Βογιατῆς, Π. Α.
Βογιατῆς, Ι. Α. Βογιατῆς, Μ. Β. Βο-
γιατῆς, Α. Β. Βογιατῆς, Μ. Θ. Βογιατῆς,
Πελαγία Θ. Βογιατῆς, Μαρίνα Θ. Βογιατῆς,
Ἀνδρονίκη Θ. Βογιατῆς, Στυλιανὴ Ζ. Βογιατῆς,
Γ. Ζ. Βογιατῆς, Χρυσούλα Ζ. Βογιατῆς, Κατίνα
Ζ. Βογιατῆς, Κατίνα Θ. Βογιατῆς, Πιλαγία Β.
Βογιατῆς, Φανή Θ. Βογιατῆς, Δάφνη Θ. Βογια-
τῆς, Ἀναστ. Ζ. Βογιατῆς, Ἀνδρ. Γ. Βογιατῆς,
Ἀνώνυμη Θ. Βογιατῆς, Ἀντ. Γ. Γεωργακάς,
Γεωργ. Γ. Γεωργακάς, Χρυσούδ. Γ. Γεωργακάς, Π.
Χ. Τριαντάκης, Π. Κ. Ράλλος, Γ. Α. Παπα-
σταυρῆς.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Στ. Σ. Μανιαρίτης.
ΚΕΡΤΕΓΗΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ν. Φωτιάς Π. Φωτιάς.
ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτοδήμου, Γ. Ζανιάκος,
Εὐαγγελία Ζανιάκου.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Εὐρήνη Μ. Κέπετης, Ν. Μ.
Κέπετης.

ΠΑΤΡΩΝ: Α. Παπανδρόπουλος, Γουίσης
Κρόββ, Γουίλλης Μόφου, Ντουντα Μόφου, Ἀλφ.
Στρίβεν, Ἑλλη Χάγκου, Φρέντ Βούδ, Βίννυ
Βούδ, Κράσος Μάρσαλ, Κούλης Α. Ἀναστασό-
πουλος, Ν. Κίτσος, Β. Η. Θεοδορόπουλος, Ἐ-
λένη Η. Θεοδορόπουλου, Εὐγενία Ν. Βουρλοῦ-
μη, Ἑμμα Μύλλερ, Βέρα Βόλκε, Τάνης Μπίτ-
τερμαν, Κιδωίνο Σ. Τσιάντη, Ἀδελφ. Μαρούδης,
Μαρία Μεσηνέη, Ἄννα Χαϊδοπούλου, Τατῆ Α. Βεν-
τούρη, Νιδίος Ἀπορίας, Στ. Ζούλλας, Γεώργ.
Χαράνης, Μαρίνα Χ. Τσιάντη, Π. Χ. Τσιάντη,
Ἑλλη Χ. Τσιάντη, Ἀντ. Μαργαλός, Ἀντ. Πα-
ράσης, Ἀνδρ. Τσίμης, Ἑμ. Χαϊρέτης, Α. Κου-
τακίπουλος, Χρ. Κορύλλος, Ἠλ. Πετσάλης, Μί-
μης Σοκοῦνης, Κατίνα Μάρκου, Ἀδέλα Κεφα-
λά, Δά Δουζίνα, Ρόζα Λατάνη, Σοτ. Κουμπου-
ρας, Μίμης Πισπιρίγκος, Βάσος Ρέντας, Γ. Κου-
γινοπούλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ναυτοπούλου τῆς Κασιέλλας, Α.
Κ. Παπαδόπουλος, Ἰω. Π. Χαράμης, Μίμης Ι.
Μαροῦτσος, Ἀντ. Ν. Αεδοῦσης, Ἄννα Δ. Στυ-
λινίδου.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ν. Β. Σπανδάρος,
ΣΥΡΟΥ: Νεαρός Ἐφοπλιστής,
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γ. Β. Τσιβιδόπουλος,
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Ε. Μενεξῆς,
ΨΑΧΝΩΝ: Θάνος Γ. Ρουσσοδήμος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνατόφω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐληγοῦντο οἱ ἐξῆς πέντε:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΑΓΓΑΝΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΠΕΛΑ-
ΓΙΑ Β. ΒΟΓΙΑΤΖΗ ἐν Ἐπανομῇ, ΕΜΜΑ
ΜΥΛΛΕΡ ἐν Πάτραις, ΣΠΥΡΟΣ ΖΟΥΛΛΑΣ
ἐν Πάτραις καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β. ΤΖΑΒΙΑΔΟΥ-
ΛΟΣ ἐν Σπάρτῃ, οἱ ὅσοι ἐνεργήσαν διὰ
τρεις μῆνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.